

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 219/2013
15.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда, Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Л., због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. ст. 2. у вези ст. 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Л., адв. Б.М., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 20 К бр. 3260/13 од 09.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 4752/13 од 18.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 15.01.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, у односу на повреду из чл. 438. ст. 1. тач 1. ЗКП-а, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Л., адв. Б.М., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 20 К бр. 3260/13 од 09.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 4752/13 од 18.09.2013. године, док се у осталом делу захтев одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 20 К бр. 3260/13 од 09.07.2013. године окривљени Р.Л. оглашен је кривим због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. ст. 2. у вези ст. 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени за време проверавања у трајању од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

На основу одредбе чл. 206. ст. 2. ЗКП-а оштећени А.М. је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу док је окривљени Р.Л. на основу одредбе чл. 196. ст. 4. ЗКП-а ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала те исти падају на терет буџетских средстава суда.

Истом пресудом окривљени Б.Ц. је на основу одредбе чл. 355. ст. 1. тач. 2. ЗКП-а ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. ст. 2. у вези ст. 1. КЗ и на основу

одредбе чл. 197. ст. 1. ЗКП-а одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, док је на основу одредбе чл. 206. ст. 3. ЗКП-а оштећени Б.П. ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 4752/13 од 18.09.2013. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и окривљеног Р.Л., а пресуда Првог основног суда у Београду К бр. 3260/13 од 09.07.2013. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 20 К бр. 3260/13 од 09.07.2013. године и пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 4752/13 од 18.09.2013. године, бранилац окривљеног Р.Л., адв. Б.М. поднео је захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 368. ст. 1. тач. 11. ЗКП-а и повреде кривичног закона из чл. 369. ст. 1. тач. 2, 3. и 4. ЗКП-а („Службени лист СРЈ“ бр. 70/2001, 68/2002 и „Службени гласник РС“ бр. 58/2004, 85/2005, 115/2005, 49/2007, 20/2009, - др. закон и 72 од 03.09.2009. године) што одговара повредама из чл. 438. ст. 2. тач. 2., чл. 438. ст. 1. тач. 1., чл. 439. тач. 2. и чл. 439. тач. 3. ЗКП-а („Службени гласник РС“ бр. 72/11 од 28.09.2011. године), са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи пресуде Првог основног суда у Београду 20 К бр. 3260/13 од 09.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 4752/13 од 18.09.2013. године, тако што ће донети ослобађајућу или пак одбијајућу пресуду.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Л., адв. Б.М., Републичком јавном тужиоцу, и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, одржао седницу већа у смислу чл. 488. ст. 1. ЗКП-а на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости у односу на повреду одредбе чл. 438. ст. 1. тач. 1. ЗКП-а је неоснован.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног првостепена и другостепена пресуда суштински се побијају због повреде Кривичног закона, позивом на одредбу чл. 369. ст. 1. тач. 2. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 58/2004) која се, у разлозима захтева прецизира као погрешна оцена суда по питању да ли је догађај који је предмет оптужбе већ правноснажно пресуђена ствар. Према одредбама важећег ЗКП-а („Сл. гласник РС“, број 72/2011), ова повреда би представљала битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 1. тач. 1. ЗКП, која спада у опсег повреда тог законика, предвиђених у одредби чл. 485. став 4, због којих окривљени путем браниоца може поднети захтев за заштиту законитости.

Иако дозвољен из наведеног разлога, са становишта могућности подношења за окривљеног, захтев за заштиту законитости је, у овом делу, по оцени Врховног касационог суда неоснован.

Неосновано се у захтеву истиче да је догађај који је описан као извршење кривичног дела исти догађај који је био предмет поступања судије за прекршаје, а

који је правноснажно окончан решењем судије за прекршаје. Из решења П бр.313711/10 од 30.11.2010. године - судије за прекршаје произилази да је окривљени Р.Л. пријављен за прекршај нарушавања јавног реда и мира и то - пуштањем прегласне музике што је реметило спокојство осталих станара зграде. Поступак пред судијом за прекршаје је наведеним решењем обустављен због застарелости.

Предмет оптужног предлога поводом кога је вођен кривични поступак је догађај који се одиграо после описаних радњи прекршаја и са њим нема никаквих додирних тачака. Ради се о различитој радњи, последици, различитом објекту и оштећеном лицу, па су првостепени и другостепени суд правилно закључили да та два догађаја ни чињенично ни правно нису исти, због чега се, у конкретном случају, не ради о правноснажно пресуђеној ствари. Стога не стоји битна повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 1. тач. 1. ЗКП, на коју се неосновано у захтеву указује.

Осим наведеног разлога, бранилац окривљеног у захтеву указује и на повреду закона из чл. 439. тач.2. и 3. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 од 28.09.2011. године), али ове повреде само формално означава а не образлаже у чему би се оне састојале. У образложењу захтева се суштински оспорава потпуност и правилност утврђења чињеничног стања, указује на погрешну оцену доказа, те неразумљивост изреке првостепене пресуде и противречност њеним разлозима, што би све представљало битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст.2. тач.2. ЗКП, које, сходно одредби чл.485. ст.4. ЗКП не представљају законски разлог због кога окривљени преко браниоца може поднети захтев.

Према томе, само формално навођење повреде закона због које је подношење захтева дозвољено, без суштинског образложења тих повреда, као и навођење и образложење недозвољених разлога за подношење захтева чине тај део захтева за заштиту законитости, сходно одредби чл. 487. ст.1. тач.2. у вези чл.485. ст.4. ЗКП - недозвољеним.

Стога је Врховни касациони суд из изнетих разлога, а поступајући сходно одредби чл. 30. ст. 1. Закона о уређењу судова и применом чл. 491. ст. 1. и чл. 487. ст.1. тач. 2. у вези чл. 485. ст. 4. ЗКП-а, одбио захтев за заштиту законитости у односу на повреду из чл.438. ст.1. тач.1. ЗКП као неоснован, а у односу на повреду из чл. 439. тач.2. и 3. ЗКП, као и повреду из чл. 438. ст.2. тач.2. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић,с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.